

vigtig, er væsentligst Hensynet til Arbeidsgiveren, for at Vedkommende ikke skal rende bort efter at have bedraget ham for Penge, som han enten har laant af ham eller som han har faaet som Forskud paa en Afford, som han har sluttet med ham. Jeg tror derfor, at Banffelighederne ved denne Sag væsentligst vilde blive hævdede, dersom man i Stedet for at sige, at Arbeidsgiveren var pligtig til at give denne Paategning i Bogen, paalagde den vedkommende Reifende som en Pligt at staae Devis fra Arbeidsgiveren for, at de vare lovlig skilte fra hinanden, som Betingelse for, at han kunde faae sin Bog paategnet og reise videre. Det er slet ikke Andet end det System, der nu sælges, og for saa vidt skal jeg ganske støtte den høitærede Ordførers Betragtning lige over for dette ene Punkt med Hensyn til, at Bogen bliver hos Politiet.

Justitsministeren (Klein): Det er ikke min Hensigt at komme dybere ind paa de forskjellige Betragtninger, vi nys hørte af det ærede Medlem angaaende Lovforslaget § 13, det er for mig det Væsentligste, at han, trods de Betænkkeligheder, han har om de snart kinesiske snart russiske Anstuelser, der skulle komme tilsyne gennem denne Paragraf, eller de Forslag, der knytte sig til denne Paragraf, endte med at sige, at han vilde stemme for Paragrafen, saaledes som den foreligger og med de Ændringer, som ere foreslaaede. Det er en Selvsjølge, at Justitsministeren ikke er Herre i det danske Hus, og jeg tror ikke, at Justitsministeren har prætereret noget Saadant, ligesaa lidt som det har været Nogens Hensigt, at han skulde være det. Det er rigtigt, som det ærede Medlem udtalte, at Justitsministeren kun kan udføre det, der paalægges ham ved Loven, det er netop derfor, at der i denne Lov søges en Stadsfestelse af Regjeringens Myndighed til at kunne udvise Udlændinge. De Grundlovsfortolkninger, som det ærede Medlem fremkom med, skal jeg af den af mig anførte Grund ganske lade ligge, men jeg vil dog ganske kort udtale, at jeg tror, det er fuldstændig urigtigt, naar det ærede Medlem vilde gjøre gjældende, at en Stat ikke havde en anden Retstillning lige over for Fremmede, Udlændinge, end lige over for Landets egne Borgere. Her er ikke Tale om, hvad naturlig Billighed, hvad Hensyn til civiliserede internationale Forhold tilfuge, men her er Spørgsmaal om, hvilken Ret Staten har i overordentlige Tilfælde, og der maa jeg hævde den samme Ret for den danske Stat, som alle andre Lande, saavidt mig bekjendt, paa staa at have lige overfor Udlændinge. Jeg har udtalt og skal gjentage, at man kan være fuldstændig forvisset om, at den Bemyndigelse for Regjeringen, der her er Tale om at godkende, til i overordentlige Tilfælde at udvise Fremmede, ikke skal blive misbrugt. I det Hele taget tror jeg ikke, der er Grund til at frygte for, at den danske

Regjering skulde vise nogen utidig Haardhed eller Strengthed lige saa lidt overfor Udlændinge som overfor Indlændinge. — Naar jeg derefter skal tillade mig at yttre endnu nogle Ord med Hensyn til de væsentligste Forslag, der nu snart foreligge til Afgjørelse, da kan jeg gjerne begynde med at henholde mig til, hvad der blev udtalt af den ærede 2den Landthingsmand for 9de Kreds (Strup) lige over for Ændringsforslaget under Nr. 14. Det forekommer ogsaa mig, at det paa dette Tidspunkt, hvor det jo ikke er givet, hvorledes man vil anse det for rettest at stille sig lige over for Indlændinge, turde være mindre rigtigt at afvæite sin Stemmegivning med Hensyn til det foreliggende Forslag angaaende Udlændinge efter Hensyn til de Konsekvenser, som Forslagene mulig under visse Forudsætninger kunde faae med Hensyn til Indlændinge. Naar den ærede sidste Tale sluttede sig til den Betragtning, der, hvad dette Punkt angaar, var gjort gjældende af den ærede 2den Landthingsmand for 9de Kreds, saa begrundede han imidlertid dette paa en Maade, som ikke var ganske rigtig, hvorfor jeg dog vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det vil have sin Betydning, ogsaa lige overfor Udlændinge, om Straffedomme skulle anmeldes i deres Opholdsbog eller ikke. Som jeg nemlig allerede igaar fremhævede, er det ikke enhver Straffedom, der fører til Udvisning af Udlændinge, denne er kun foreskrevet for offentlig Straffarbejdes Vedkommende i Straffelovens § 16; hvad Fængsel paa Bånd og Brød angaar, kan Udvisning forbindes dermed under særegne Omstændigheder, og navnlig naar den Paagjældende har været straffet tidligere i Indlandet eller Ulandet, men der bliver da altsaa i Praxis en ingenlunde lidet talrig Klasse af Tilfælde tilbage, hvor det har sin Betydning, om der gjøres Paategning i Opholdsbogen om Straffedomme eller ikke gjøres en saadan Paategning, nemlig i alle Tilfælde, hvor den Paagjældende gjør sig skyldig i Tyveri eller Bedrageri første Gang, idet det jo er høist sjældent, at Nogen, der dømmes for første Gang begaaet Tyveri eller Bedrageri, dømmes til offentligt Straffarbejde.

Lige over for den ærede Ordfører vil jeg tillade mig at bemærke, at naar han har sagt, at der ikke indeholdtes det mindste Nytte i Udvalgets Ændringsforslag, til det foreliggende Lovforslag, saa lidt som i dette selv, at der ikke indføres nye skærpende, generende Bestemmelser, udover hvad der nu gjælder, saa er dette ikke ganske rigtigt. Man skal nemlig vel lægge Mærke til, at den nu gjældende Lovgivning, nemlig Forordningen af 10de December 1828, opstiller det hele System af Kontrolregler, som den overhovedet giver, med Hensyn til fremmede omvandrende Saandværkssvende o. s. v., og den aabner kun i sine sidste Paragrafer Udvisning paa under særegne Forudsætninger at gjøre disse Bestemmelser anvendelige ogsaa paa andre omvandrende Personer, for saa-